

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ

ਬੀਫੇਰ ਕਪੂਰ ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਜੇ.

ਲਾਲਾ ਲਛਮਣ ਦਾਸ ਨਈਅਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੰਡੀਅਨ ਵੂਲਨ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਮਿੱਲਜ਼, ਛੇਹਰਟਾ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਹਿ-ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ

ਬਨਾਮ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ

1952 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 147

ਇੰਡੀਅਨ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1922 ਦਾ XI) ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1948 ਦੇ ਐਕਟ XLVIII ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ—ਸੈਕਸ਼ਨ 34—ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ—1948 ਦੇ ਐਕਟ XLVIII ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੋਧ—ਕੀ ਪਿਛਾਖੜੀ—ਸੈਕਸ਼ਨ 3—ਪ੍ਰਤੀ. ਐਕਟ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੋਧਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ—ਧਾਰਾ 31-ਅਪੀਲ ਲੰਬਿਤ-ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਰਿੱਟ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਹੈ—ਕਿਸੇ ਪੀੜਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦਾ ਉਪਾਅ-ਕੀ ਸਿਰਫ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ-ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ-ਆਰਟੀਕਲ 226-ਅਧਾਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ—ਕੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਏ.ਸੀ.ਟੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਿਨਾਂ ਥਕਾਵਟ ਦੇ ਉਪਾਅ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੁਰੱਖਿਆ—ਕੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬੇਈਮਾਨ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਮੈਂਡਾਮਸ—ਰਿੱਟ ਆਫ—ਜਦੋਂ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਹੈ—ਹਾਈ ਕੋਰਟ,— ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ—ਦੀ ਹੱਦ।

ਐਲ.ਡੀ. ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੱਤ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡਿਆ ਪਰਿਵਾਰ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ 1937-38 ਤੱਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। 1938-39 ਲਈ ਰਿਟਰਨ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਭਾਈਵਾਲੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਐਲ.ਡੀ. ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੱਤ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ 14 ਆਨੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਐਲ.ਡੀ. ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਡੀ.ਆਰ. ਦੇ ਹਿੱਸੇ 2 ਆਨੇ ਸਨ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਮ ਵਜੋਂ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਜੁਲਾਈ 1947 ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵੈਧ ਭਾਈਵਾਲੀ ਵਜੋਂ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਯੋਗ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਫਰਮ ਨੇ ਰਿਟਰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਫਰਮ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਗਏ। 1948 ਦੇ ਐਕਟ XLVIII ਦੁਆਰਾ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ vzas ਅਤੇ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਫਰਮ, ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਡੀ.ਆਰ. ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਆਮਦਨੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੋਂ ਬਚ ਗਈ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਮੰਗ ਦੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਕਾਰਵਾਈ ਅਤੇ ਮੰਗ ਦੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੰਗ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਅਲਟਰਾਵਾਇਰਸ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਨ।

ਰੱਖੀ, ਕਿ-

- (1) ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਨੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹਨ;
- (2) ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ;
- (3) ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਹੱਦ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ;
- (4) ਇਹ ਉਹ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕੱਲੀ ਜੋ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ;
- (5) ਇਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਦੇ ਰਾਹ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ;
- (6) ਕੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਜਾਂ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਨਿਆਂਕਾਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਤਿ-ਵਾਇਰਸ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਜਾਂ ਸੰਭਾਵੀ ਸੰਸ਼ੋਧਨ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਤਰੁੱਟੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹਨਾਂ ਬਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਰਾਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ। ;
- (7) ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਸਧਾਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਈ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਆਮਦਨ ਕਰ ਵਿਭਾਗ;
- (8) ਕਿ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਧਾਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾਂਹ-ਖਿੱਚੂ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 35 (1), ਪਰਿਵੇਸ਼ 2, ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 34 ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ;

- (9) ਕਿ, ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਚਾਲਨ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਇਹ ਵਿੱਤ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ ਲਈ ਲਗਾਏ ਗਏ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ;
- (10) ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕੁਝ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਤੋਂ ਸੰਕੋਚ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਨਾਗਰਿਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਭੌਤਿਕ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨਾਗਰਿਕ ਦੇ ਨੈਤਿਕਤਾ ਉਸ ਨਿਵਾਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਪਦੰਡ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਹੈ।

ਹੈਲਡ ਪਰ ਸੋਨੀ, ਜੇ.

- (1) ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਉਚਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾੜੇ ਨੂੰ ਭਰਨ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਾਅ ਜਾਂ ਕੋਈ ਢੁਕਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਾਅ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪੂਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਹਨ। ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਠਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਈਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
- (2) ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਵਿਵੇਕ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 45 ਅਤੇ 46 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਕੋਲ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਬਾਰੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ।

ਅਰਦਾਸ:-

A. ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਜੋ ਜਵਾਬਦੇਹ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਲਈ ਤੈਅ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ-

(i) ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਉਕਤ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ-

(a) ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਨਿਰਧਾਰਨ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਡਿਫਾਲਟ ਨਾ ਸਮਝਣਾ; ਅਤੇ/ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਟੈਕਸ ਦੀ ਲੰਬਿਤ ਰਿਫੰਡ;

(b) ਉਪਰੋਕਤ ਅਨੁਸਾਰ 1948 ਵਿੱਚ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਰਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਢੰਗ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਨਾ ਵਧਣਾ;

(c) 3 ਮਾਰਚ, 1952 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਧਾਰਾ 31(4) ਅਧੀਨ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਦੋਲਤ ਰਾਮ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚੋਂ ਫਰਮ ਦੇ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਲਈ 15 ਮਾਰਚ, 1950 ਦੇ ਹੁਕਮ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ 15 ਮਾਰਚ, 1950 ਨੂੰ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਰਿਫੰਡ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ;

(d) ਧਾਰਾ 26-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ 1942 ਵਿੱਚ ਗਠਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਫਰਮਾਂ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ।

(ii) ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਦੇ ਬਦਲ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂ ਨਾ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਹੜੱਪਣ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ-

- (a) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ 1948 ਵਿੱਚ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਕਥਿਤ ਨੇਟਿਸਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਕੇ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਰਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਥਿਤ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ;
- (b) ਉਸ ਦੀ ਗਲਤੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ, - ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਕਿ 27 ਮਈ, 1942 ਦੀ ਭਾਈਵਾਲੀ ਦਾ ਯੰਤਰ, ਅਰੰਭਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ;
- (c) ਉਕਤ ਕਥਿਤ ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡੇ ਪਰਿਵਾਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੇਟਿਸ ਆਫ ਡਿਮਾਂਡ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

(iii) ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਾਂ ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀਆਂ ਰਿੱਟਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ-

- (a) 26 ਮਾਰਚ, 1951 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਅਧੀਨ ਉਕਤ ਨੌਂ ਨੇਟਿਸਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ;
- (b) 9 ਫਰਵਰੀ, 1950 ਅਤੇ 20 ਫਰਵਰੀ, 1950 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਅਧੀਨ ਉਕਤ ਨੇਟਿਸਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ;
- (c) 1945-46, 1946-47 ਅਤੇ 1947-48 ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਅਨੁਸਾਰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰਵਾਈ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਥਿਤ ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਦੈਲਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਮੰਗ ਦੇ ਕਈ ਨੇਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ;
- (d) ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਫਰਮ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੰਗ ਦੇ ਨੇਟਿਸਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹਿੱਸੇਦਾਰਾਂ ਵਜੋਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਕਤ ਸਾਰੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨੇਟਿਸਾਂ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਕੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਨਿਆਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ 'ਤੇ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼।

B. ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਿਯਮ-

(i) ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਉਕਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ-

- (a) 9 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1952 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਅਮਲ ਨਾ ਕਰਨਾ;

(b) ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ 29 ਅਕਤੂਬਰ, 1951 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫਰਮ ਦੇ ਮੁਨਾਫ਼ਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚੋਂ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ।

(ii) ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ, ਜਾਂ ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਅਪੀਲਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਉੱਤੇ ਸੰਜੀਦਾ ਨਿਆਂ ਹੋ ਸਕੇ। ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

C. ਜੇਕਰ ਉਕਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਜਾਂ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਜਾਂ ਗਲਤ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਪਰਿਪੇਪਟਰੀ ਆਰਡਰ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਮੁੱਦਾ।

D. ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ (A) (i) (ਬੀ), ਏ (ii) (ਸੀ) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਰੇ ਗਏ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਉੱਤੇ ਅੰਤਰਿਮ ਹੁਕਮ;
B (i) (a)

E. ਇਸ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲਾਗਤ ਅਤੇ ਇਤਫਾਕਨ;

E. ਅਜਿਹੇ ਅਗਲੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਰਡਰ

ਕਪੂਰ, ਜ.- ਇਹ ਐੱਲ. ਲਛਮਣ ਦਾਸ ਨਈਅਰ ਅਤੇ ਸੱਤ ਹੋਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਅਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵੀਆਂ ਰਿੱਟਾਂ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ।

ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਕਾਫ਼ੀ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕੁਝ ਲੰਬਾਈ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1937-38 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਛਮਣ ਦਾਸ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੱਤ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਲ 1938-39 ਲਈ ਰਿਟਰਨ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਛਮਣ ਦਾਸ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸ ਦੇ ਸੱਤ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਚੰਦਾਂ ਆਨੇ ਅਤੇ ਲਛਮਣ ਦਾਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਦੋ ਆਨੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ੇਅਰ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਸ ਭਾਈਵਾਲੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਾਈਵਾਲੀ ਵਜੋਂ ਮਾਨਤਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ 'ਤੇ 8 ਸਤੰਬਰ, 1942 ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਫਰਮ ਰਜਿਸਟਰ ਹੋਣ ਯੋਗ ਸੀ। ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਹਾਈਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਲਿਜਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਫਰਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਫਰਮ ਰਜਿਸਟਰ ਹੋਣ ਯੋਗ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਭਾਈਵਾਲੀ ਸੀ। ਇਹ 29 ਜੁਲਾਈ 1947 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।

1940-41 ਤੋਂ 1944-45 ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਲੰਬਿਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋਈ ਸੀ, ਸਾਲ 1941-42 ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਗਠਿਤ ਫਰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ 1941-42 ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਫਰਮ ਦੀ ਕੁੱਲ

ਆਮਦਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ 14 ਫਰਵਰੀ, 1945 ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਾਲ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

16 ਮਾਰਚ, 1949 ਨੂੰ, ਸ੍ਰੀ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਉਕਤ ਫਰਮ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਦੋਲਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਵਜੋਂ 1948 ਦੇ ਐਕਟ XLVIII ਦੁਆਰਾ ਸੇਧੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੰਜ ਵੱਖਰੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ। ਇਹ ਕਈ ਨੋਟਿਸ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ 1949 ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ। ਵਿਰੋਧ ਤਹਿਤ 13 ਜੂਨ, 1949 ਨੂੰ ਵਾਪਸੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 100000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਆਮਦਨ ਹੋਈ। 7,07,000 ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਟਰਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਪਤ ਆਮਦਨ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

15 ਮਾਰਚ, 1950 ਨੂੰ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਸੈਕਸ਼ਨ 23(5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਪੰਜ ਵੱਖਰੇ ਆਦੇਸ਼ ਕੀਤੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਣਦੱਸੀ ਆਮਦਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ (ਫਰਮ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਉਹੀ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ) ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 23(5)(ਬੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸਦੇ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਦੀ)। ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਅਣਵੰਡੇ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਦੋਲਤ ਰਾਮ ਦੇ ਮੁੜ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦਾ ਹੋਰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ-ਮੁਲਾਂਕਣ 'ਤੇ ਗਣਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਕਤ ਫਰਮ ਦੇ ਮੁਨਾਫੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਫਰਮ ਅਤੇ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਾਂ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ 16 ਨਵੰਬਰ, 1950 ਦੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਫਰਮ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸਾਲ 1940-41 ਦੀ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪਰ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਪੈਂਡਿੰਗ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਅਤੇ ਦੋਲਤ ਰਾਮ ਦੀਆਂ ਪੰਜ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਪੰਜ ਹੋਰ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ 29 ਅਕਤੂਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਰਡਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਬੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨੱਥੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਧਿਰਾਂ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ:-

"ਫਰਮਾਂ ਦੀ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ, ਜਿਸਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।"

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ:-

"ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਫਰਮ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਿੱਧੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਥਿਤੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ।"

3 ਮਾਰਚ, 1952 ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਸ੍ਰੀ ਐਚ.ਪੀ. ਸ਼ਰਮਾ, ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਨੇ ਧਾਰਾ 31(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 31(4) ਤਹਿਤ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ, ਪਰ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਇਆ। ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ

ਇਹ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਰਾਹਤ ਦੀ ਢੁਕਵੀਂਤਾ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਵਿਵਾਦ ਅਜੇ ਵੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ।

9 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1952 ਦੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ, ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਨੌਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 34 ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ 29 ਅਕਤੂਬਰ, 1951 ਦੀ ਮਿਤੀ. ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਹਾਇਕ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਉਹ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ, ਭਾਵ, ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਬਰਖਾਸਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮ।

26 ਮਾਰਚ, 1951 ਨੂੰ, ਮਿਸਟਰ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ 1942-43, 1943-44 ਅਤੇ 1944- ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 1948 ਵਿੱਚ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੌਂ ਕਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ। 45, ਫਰਮ 'ਤੇ ਤਿੰਨ-ਤਿੰਨ ਅਤੇ ਫਰਮ ਦੇ ਦੋ ਭਾਈਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਤਿੰਨ-ਤਿੰਨ. ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਨੱਥੀ C ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਡਰ-ਅਸੈਸਮੈਂਟ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਚਾਰ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 17 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:-

"(a) 1948 ਵਿੱਚ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਸੈਕਸ਼ਨ 34 ਵਿੱਚ 1942-43, 1943-44 ਅਤੇ 1944-45 ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(b) ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਪਰ ਇਹ ਨਾ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਕਤ ਸੋਧ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਦੇ ਉਕਤ ਸਾਲਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਪੂਰਵ ਸ਼ਰਤ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(c) ਕਿ ਉਕਤ ਨੋਟਿਸ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਗਏ ਸਨ।

(d) ਕਿ ਉਕਤ ਕਥਿਤ ਘੱਟ ਮੁਲਾਂਕਣ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਫਰਮ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਦੀ ਧਾਰਾ 34(1)(ਏ) ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਐਕਟ ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1948 ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਜ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਧਾਰਾ 34 ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿ ਨੋਟਿਸਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 34 ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਧਾਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਪਿਛਾਖੜੀ ਅਤੇ ਪੈਰਾ (d) ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਆਮਦਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 34(1)(ਏ) ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

15 ਮਾਰਚ, 1952 ਨੂੰ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ - ਹੁਣ ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਹੰਸ ਰਾਜ ਪੁਰੀ ਸੀ - ਨੇ ਧਾਰਾ 23(3) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਸਾਲ 1942-43, 1943-44 ਅਤੇ 1944-45 ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਤਿੰਨ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। 34 ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਵੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। 17 ਮਾਰਚ, 1952 ਨੂੰ, ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਦੋਲਤ ਰਾਮ, ਫਰਮ ਦੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰਾਂ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੰਗ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ

ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਅਲਟਰਾਵਾਇਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਚਿਤ ਉਪਾਅ ਹੈ। ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ .

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਫਰਮ ਨੂੰ 1942-43, 1943-44 ਅਤੇ 1944-45 ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਹਾਇਕ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪਿਛਲੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।

ਹੁਣ ਅਸੀਂ 1945-46, 1946-47 ਅਤੇ 1947-48 ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। 24 ਮਈ, 1943 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਫਰਮ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਅੰਸ਼ਕ ਵੰਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੋਲਤ ਰਾਮ ਸਮੇਤ ਅਣਵੰਡੇ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰ ਦੇ-ਦੇ ਆਨੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਬਣ ਗਏ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਖਾਤੇ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ। 27 ਜੂਨ, 1947 ਨੂੰ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਵੰਡ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ 1945-46 ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 26ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਫਰਮ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ 6 ਜੁਲਾਈ, 1949 ਨੂੰ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ। ਸਾਲ 1945-46 ਫਰਮ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਭਾਈਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। 12 ਅਗਸਤ, 1949 ਨੂੰ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 24 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਈਵਾਲੀ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਬ੍ਰਿਜ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਲ ਨਾਬਾਲਗ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਭਾਈਵਾਲੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਅਯੋਗ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੈ ਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਸਲ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੰਡ ਸੀ ਜਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਫਰਮ ਸੀ। ਜੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਦਰਜ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰਤ ਰਿੱਟ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਪੁਰਦਗੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਕੋਲ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 59 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 6B 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

18 ਅਗਸਤ, 1949 ਨੂੰ, ਭਾਈਵਾਲੀ ਦੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਲਈ 13 ਸਤੰਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 12 ਫਰਵਰੀ, 1951

ਨੂੰ, ਇਸ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 12 ਫਰਵਰੀ, 1951 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਨੁਸੂਚੀ F ਵਿੱਚ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਕਿਹਾ:-

"ਫਰਮ ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 26A ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੇਰੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਸੀ ਕਿ ਫਰਮ ਦੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ (1) ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 14 ਹਿੱਸੇ ਹਨ ਅਤੇ (2) ਐਲ. ਦੋਲਤ ਰਾਮ ਦੇ 2 ਹਿੱਸੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਹੀਂ। ਐੱਲ. ਲਛਮਣ ਦਾਸ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੱਤ ਪੁੱਤਰ ਬਰਾਬਰ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਫਰਮ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੇਸ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 30 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਹਤ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਮਦਨ ਕਰ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੰਮ ਕਰੋ . ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇਹ ਜੋੜ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਮਿੱਤਰਾ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਮਾੜੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਬੇਅਸਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1945-46 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ 9 ਫਰਵਰੀ, 1950 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ 18 ਫਰਵਰੀ, 1950 ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਕਾਂ, ਫਰਮ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਫਰਵਰੀ 20, 1950, ਕ੍ਰਮਵਾਰ.

ਫਰਮ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਫਰਮ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ 14 ਆਨੇ ਮੁਨਾਫੇ ਅਤੇ ਦੋਲਤ ਰਾਮ ਨੂੰ 2 ਆਨੇ ਮੁਨਾਫੇ ਦੀ ਮੰਗ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਸਨ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23(5)(b) । ਇਹ ਇੱਕ ਆਰਡਰ ਐਨੈਕਸਚਰ ਐਫ ਦੁਆਰਾ ਸੀ। 26 ਮਾਰਚ, 1951 ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ 1946-47 ਦੇ ਸਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

27 ਮਾਰਚ, 1951 ਨੂੰ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਨਵੀਂ ਬਣੀ ਫਰਮ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਭਾਈਵਾਲਾਂ, ਭਾਵ, ਅੱਠ ਭਾਈਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਆਮਦਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੰਗ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਾਲ ਨੱਥੀ G ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਾਲਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅੱਠ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਤਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ।

28 ਮਾਰਚ, 1951 ਨੂੰ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1947-48 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਐਚ.ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਅਣਵੰਡੇ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਜੋਂ ਆਮਦਨ ਕਰ ਦੀ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ J ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਦੋਲਤ ਰਾਮ ਵਾਲੀ ਮੂਲ ਰਜਿਸਟਰਡ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਭਾਈਵਾਲ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਨੁਸੂਚੀ ਐਲ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਮਦਨ

ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਣਨਾ 'ਤੇ ਰੁ. 3,92,000 ਵਿਵਾਦਿਤ ਰਕਮ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀ ਜਿਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦਾ ਆਮਦਨ ਕਰ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਹੈ। 7,56,636-14-0 ਜੋ ਕਿ ਗਣਨਾਵਾਂ ਦਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀਆਂ ਵਿਵਾਦਿਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਕਾਇਆ ਹੈ। 3,92,000 ਅਤੇ ਰੁ. 39,451-14-0. ਲਗਭਗ ਸਾਢੇ ਸੱਤ ਲੱਖ ਦੇ ਬਕਾਏ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਬਰਾਬਰ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਕਿਸ਼ਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ 14 ਦਸੰਬਰ 1952 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨ, ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਵੇ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਾਂ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਵਾਦਿਤ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸ਼ਤ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੋਟਿਸਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਢੁਕਵੀਆਂ ਰਿੱਟਾਂ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਰਾਹਤ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ -

(a) ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਦੇਸ਼ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹੁਣ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਉਚਿਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਹਨ ;

(b) ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ;

(c) ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਥਾਰਟੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦੇ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਖਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇਵੇ। ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ.

ਸ੍ਰੀ ਸੀਕਰੀ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਚਾਰ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਿੱਟ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮੁੱਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤੇ ਹਨ:-

(i) ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅੰਤਮ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ;

(ii) ਐਕਟ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਢੁਕਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਉਪਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ;

(iii) ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਖਲ ਦੇ ਕੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਾਂ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਤਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਾਜ਼ਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਉਚਿਤ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦੇਵੇਗੀ;

(iv) ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਸ਼ਾਰਟ ਸਰਕਟ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਨਾਲ ਮਾਲੀਆ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਨਤੀਜੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੋਣਗੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਮਿੱਤਰਾ ਨੇ ਸਾਲ 1942-43, 1943-44 ਅਤੇ 1944-45 ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 34 ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ:-

(i) ਨੋਟਿਸ 1948 ਦੇ ਐਕਟ XLVIII ਦੁਆਰਾ ਸੋਧੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 34 - ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ;

(ii) ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਧਾਰਾ 34 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਨ ;

(iii) ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਬਚਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੀ ਬਚਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫਰਮ ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਦੋਲਤ ਰਾਮ;

(iv) ਕਿ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਖਰਾਬ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ ਕਰ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇੱਕੋ ਸਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਪਾਰਟੀਆਂ;

(v) ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾ 34 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨਾ ਡੋਮੀਨੀਅਨ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਐਕਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਡੋਮੀਨੀਅਨ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਉਹਨਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਦੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਾ ਆਪਣਾ ਪਿਛਲਾ।

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਕੀਲ ਨੇ ਬਹੁਤ ਕਾਬਲੀਅਤ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਹਾਇਤਾ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਅਪੀਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਢੰਗ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਪੀੜਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਉਪਾਅ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਇਸ ਰਾਏ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਮਿੱਤਰਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਮਿੱਤਰਾ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੀ ਮੁੜ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਸਿਆਸੀ ਸਮਝਿਆ। ਜੰਡਾ ਰਬੜ ਵਰਕਸ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ, ਖੇਸਲਾ, ਜੇ., ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ ਕੰਪਨੀ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਿਟਰਨ ਫਾਈਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਰੁਪਏ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ। ਸਾਲ 1948-49 ਲਈ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 50,000 ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 46 ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਕੁਰਕ ਕਰ ਲਈਆਂ। ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੈਨੇਜਰ ਰਾਹੀਂ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਲਈ ਅਤੇ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣ

ਲਈ ਵੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਲਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 67 ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ. ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ 1935 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਮਨਾਹੀ ਵੀ ਸੀ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਕਿਹਾ:-

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨੂੰ ਗਤੀ ਦੇ ਕੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਰਾਹੀਂ ਨਹੀਂ।"

ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਿੱਥੇ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵੱਧ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਰਿੱਟ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਗਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ UC ਰੇਖੀ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਆਮਦਨ ਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਕੋਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਲਈ ਚਾਰਜਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਘ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਲਈ ਚਾਰਜਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਭੌਤਿਕ ਸਮਾਂ, ਕਿ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਚਾਰਜਯੋਗ ਸੀ, ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਖੋਜ ਸੀ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ:-

"ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ (1) ਜੇਕਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਆਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਖੋਜ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਖਾਸ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਉਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ 'ਤੇ ਥੋਪਣ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਹੈ; (2) ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਉਪਾਅ ਜੋ ਇੱਕ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਲੈਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਹੈ; ਅਤੇ (3) ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇਕਰ ਆਮਦਨ-ਕਰ

ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਕੇ ਕਿ ਕੇਸ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।"

ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਕੱਸਲ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ: -

"ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਕੋਲ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਖੋਜ ਕਰਨ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਉਸ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਗਲਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਉਪਾਅ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ।"

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਗਲਾ ਕੇਸ ਕੇ.ਐਸ.ਰਾਸ਼ੀਦ ਅਹਿਮਦ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਜਨਰਲ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕੇ.ਐਸ. ਰਾਸ਼ੀਦ ਅਹਿਮਦ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਲਈ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਇਨਵੈਸਟੀਗੇਸ਼ਨ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ। ਇਹ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:-

"ਪ੍ਰੀਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਢੰਗਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਜਾਂਚਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। 5) ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਕਮਿਸ਼ਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਅਤੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਧਾਰਾ 9 ਨੂੰ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 29 ਆਫ਼ 1951, ਵਿਦਿਆ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਕੇਸ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਅਤੇ ਫਲਸ਼ੈ, ਜੋ. ਭਾਰਤੀ ਭੋਜਨ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20, 21 ਅਤੇ 22 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਾ ਸਿਰਫ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸੀ। ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ:-

"ਸਾਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਲਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਣ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਉਚਿਤ ਉਪਾਅ ਕਰਨ।"

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਖੁਦ ਲੇਖਕ ਸੀ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪੀੜਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਪਾਅ ਖੁੱਲਾ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਅਸਾਧਾਰਣ ਉਪਾਅ। ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਅਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਪ੍ਰਬਲ ਰਹੀ।

ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਾਂਗਾ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋਲ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਦ ਕਿੰਗ ਬਨਾਮ ਬਲੂਮਜ਼ਬਰੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:-

"ਅਟਾਰਨੀ-ਜਨਰਲ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: (1) ਕਿ ਇਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਕਿ ਕੀ ਬਿਨੈਕਾਰ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਲਈ ਚਾਰਜਯੋਗ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ; (2) ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਰਵੇਖਣਕਰਤਾ ਨੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਰਿਟਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਧੀਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਾਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਾਧਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ।"

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਮਾਮਲਾ ਐਲਨ ਬਨਾਮ ਸ਼ਾਰਪ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅੰਤਮ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਘੋੜੇ ਦਾ ਵਪਾਰੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਗਲਤ ਹੋਵੇ, ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ. ਸਰ ਐੱਫ. ਥੀਸੀਗਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਡੀਲਰਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਡਿਊਟੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਾ ਤਾਂ ਘੋੜੇ ਦਾ ਵਪਾਰੀ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪਾਰਕ, ਬੀ, ਨੇ 2 ਐਕਸਚੈਂਕਰ ਦੇ ਪੰਨਾ 363 ਜਾਂ 154 ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੇ 533 'ਤੇ ਕਿਹਾ:-

"ਸੰਸਦ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਐਕਟਾਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਮਾੜੀ ਦਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅੰਤਮ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਪਹਿਲਾਂ, ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ, ਇਹ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਜੱਜਾਂ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਕਵਚਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਾ ਹੁੰਦਾ; ਕਿਉਂਕਿ, ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਕੀ ਹੜ੍ਹ ਆਵੇਗਾ, ਜੇ ਹਰ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਤਾਜ, ਜੋ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ, ਨੂੰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ

ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਅਤੇ ਬਾਈਡਿੰਗ ਬਣਾਓ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਮੈਂ ਉਸੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹਾਂ। 43 ਜੀਓ ਦੇ 9ਵੇਂ ਭਾਗ 3, ਸੀ. 99 ਦੁਆਰਾ, ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰੋ, ਜੋ ਸਹੁੰ 'ਤੇ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਮਾਣ-ਪੱਤਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਿਆਉਣਗੇ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ, ਪੂਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਲਗਨ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਪਰੇਕਤ ਡਿਊਟੀਆਂ ਲਈ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਭਾਸ਼ਾ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ, ਸਹੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਲਗਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਚਾਰਜਯੋਗ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ, ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਅੰਤਮ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਉਥੇ ਇਹ ਗੱਲ ਰੱਖੀ ਗਈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਪਾਅ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਕੇਵਲ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅੰਤਿਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਦਰਜਾ" ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਰਜਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਬੈਰਨ ਨੇ ਇਸ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਤੰਗ ਮੰਨਿਆ.

ਆਮਦਨ ਕਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅੱਗੇ ਰੈਗੂਲਰ ਬਨਾਮ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਾਰਡ ਈਸ਼ਰ, ਐਮ.ਆਰ., ਨੇ ਇਸ ਫਾਰਮੂਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਗਲਤ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ:-

"ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਘਟੀਆ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਬਾਡੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਬਾਡੀ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸਥਿਤੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਬਾਡੀ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਕੇਲ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਹੋਰ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਨਿਰਣਾਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਅਤੇ, ਜੇ ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਹੋਂਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।, ਉਹ ਜੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਬਾਡੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੌਂਪ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਮੁੱਢਲੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ 'ਤੇ ਕਿ ਇਹ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਰਨ ਲਈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿਓ, ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੋ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫਾਰਮੂਲੇ ਦੀ ਇੱਕ ਗਲਤ ਵਰਤੋਂ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੁਝ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਬਾਰੇ ਗਲਤ ਫੈਸਲਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਗਲੀ ਕਸਰਤ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਦਿੱਤੇ

ਬਿਨਾਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਫਿਰ ਦ ਕਿੰਗ ਬਨਾਮ ਬਲੂਮਜ਼ਬਰੀ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਆਇਆ। ਲਾਰਡ ਰੀਡਿੰਗ, ਸੀਜੇ, ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਨਾ 784 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ:-

"ਮੇਰੇ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੁਕਮ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਪੰਨਾ 784 'ਤੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ:-

"ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰਕ, ਬੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਤਰਕ ਦਾ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਅਸਰ ਹੈ।"

ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੁਣੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਅਕਸਰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇ, ਕਈ ਵਾਰ ਬਹੁਤ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਨਾਲ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੱਟ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਨਿਪਟਣ ਲਈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਰਾਖਵਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ."

ਐਵਰੀ, ਜੇ., ਇਸੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 789 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ:-

"ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਫਾਰਮੂਲੇ ਦੀ ਇੱਕ ਗਲਤ ਵਰਤੋਂ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੁਝ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਬਾਰੇ ਗਲਤ ਫੈਸਲਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਢਲੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਗਲੀ ਕਸਰਤ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਆਸਟਰੇਲੀਆ ਬਨਾਮ ਵਿਲਾਨ ਵੀ ਵੇਖੋ - ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਟਿੰਡਲ, ਸੀਜੇ, ਦੁਆਰਾ ਗੁਫਾ ਬਨਾਮ ਪਹਾੜ ਵਿੱਚ, (ਲਾਰਡ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਅਤੇ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ) ਡੈਨਮੈਨ, ਸੀਜੇ, ਰੈਗ ਬਨਾਮ ਬੇਲਟਨ ਵਿੱਚ) ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਦੇਸ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਜਾਂ ਝੂਠ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਾਂਚ ਅਧੀਨ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਨੁਕਤਾਚੀਨੀ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਜਾਂ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਹੋਣ ਦੇ ਸਬੂਤ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 52 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਆਰਾ ਦੁਖੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਉਪਾਅ ਉਸ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਚਾਰਜਯੋਗ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ, ਜਨਰਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੁਆਰਾ ਹੈ।"

ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਪੰਨਾ 791 'ਤੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ:-

"ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਸਰਵੇਅਰ ਕੋਲ ਖੋਜ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਵਧੀਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਕੋਲ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਦੇਸ਼

ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਰਜ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। , ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਵਧੀਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਜਨਰਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ।"

ਰੈਕਸ ਬਨਾਮ ਸਵਾਨਸੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵਿੱਚ , ਜੋ ਕਿ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਗਲਾ ਕੇਸ ਹੈ, ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦਾ 1918 ਦੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ , ਅਨੁਸੂਚੀ ਡੀ ਦੇ ਕੇਸ 1 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਨਰਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਲਈ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸਾਲ ਲਈ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਦਾ ਸੰਤੁਲਨ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨੇ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਨਾਹੀ ਜਨਰਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਫਰਜ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਪੰਨਾ 256 'ਤੇ ਲਾਰਡ ਹੈਵਰਟ, ਸੀਜੇ, ਨੇ ਕਿਹਾ:-

"ਸਾਰੀ ਦਲੀਲ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਗੰਭੀਰਤਾ ਦੀ ਦਿੱਖ ਨਾਲ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਸਪਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਜਨਰਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਅੱਗੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਵਜੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕਮੀ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਐਵਰੀ, ਜੇ., ਨੇ ਇੱਕ ਸਹਿਮਤੀ ਵਾਲੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, Reg. ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਈਸ਼ਰ, MR, ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। v. ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਧਾਨਕ ਫਰਜ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜ ਨੇ ਬਲੂਮਸਬਰੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਰੀਡਿੰਗ, ਸੀਜੇ, ਦੀਆਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ੇਰਮੈਨ, ਜੇ., ਨੇ ਵੀ ਲਾਰਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਮਲਾ ਜੋ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਰੈਕਸ ਬਨਾਮ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਾਂ ਕਿੰਗਸਲੈਂਡ ਦੇ ਪੈਰਿਸ ਲਈ ਟੈਕਸ। ਲਾਰਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੀ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਰਵੇਖਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ: -

"ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਜੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਉਹ ਸਰਵੇਖਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਧੂ ਪਹਿਲੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।"

ਲੂਸ, ਜੇ. ਨੇ ਪੰਨਾ 330 'ਤੇ ਕਿਹਾ:-

"ਹੁਣ ਉਸ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ: ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਦਿਖਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਸਰਵੇਖਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਸੀ। , ਅਤੇ ਉਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ।

ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ ਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਧਾਰਾ 125 ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵੇਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ:-

"ਇੱਥੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਵੇਖਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਹ ਖੋਜ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਚਿੰਤਤ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਗਲਤ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਜਾਂ ਅਸਲ 'ਤੇ। ਸੋਧ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਭੱਤੇ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਗਲਤ ਨਜ਼ਰੀਆ ਲਿਆ ਹੈ। ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।" ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ:-

"ਇਸ ਲਈ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਜਾਂ ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸਰਵੇਅਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇਸ 'ਤੇ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਜਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਫਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਰੈਕਸ ਬਨਾਮ ਸੇਂਟ ਮੈਰੀਲੇਬੋਨ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਲਈ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਦੇ ਜਨਰਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ: -

(1) ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਿਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, (2) ਸਾਲ 1920-21 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ (3) ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ 31 ਦਸੰਬਰ, 1920 ਤੋਂ, ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਕਿੰਗਡਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ।

ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇਬਰਾਹਿਮ ਅਬੂਬਾਕਰ ਬਨਾਮ ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਜਨਰਲ ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਰੈਗੂਲਰ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਈਸਰ, ਐਮਆਰ, ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਲਾਰਡ ਈਸਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਮੈਂ ਜਿਸ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਭਾਰਤ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ।

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਬੰਗਾਲ ਬਨਾਮ ਮਹਾਲੀਰਾਮ ਰਾਮਜੀਦਾਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਕੇਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨ, ਜਿਸਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੌਜੂਦ ਜਾਣਕਾਰੀ 'ਤੇ, ਨੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਚੰਗਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੋਂ ਬਚ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਵਿੱਚ ਇਹ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਵਜੋਂ ਭੱਜਣ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਰੈਕਸ ਬਨਾਮ ਕੇਨਸਿੰਗਟਨ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਵਿਸ਼ਾ ਟੈਕਸਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੀ ਪੂਰਵ ਸ਼ਰਤ ਵਜੋਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਬੂਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਵੇਖਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ। ਵਾਪਸੀ ਨੁਕਸਦਾਰ ਸੀ। ਅਰਥ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਸਨ "ਜੇ ਸਰਵੇਖਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਲਈ ਚਾਰਜਯੋਗ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਲਾਭ ਪਹਿਲੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।" ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਫਿਰ ਲੂਸ, ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਇੱਕ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੰਨਾ 223 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: -

"ਉਸ ਤਰਕ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੀ ਰਾਏ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਧਾਰਾ 34 ਦੀ ਪੂਰਵ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਕਿ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਉੱਤੇ।"

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਪੰਨਾ 224 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ:-

"ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 34 ਦੀ ਉਸਾਰੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਚਾਲਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਜਾਂਚ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਦੁਹਰਾਈ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ, ਉਸੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਵਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਉਹੀ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਸਾਰੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਿਵਹਾਰਕ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣੂ ਕਰਾਉਣਾ, ਜਾਂ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਿਆ ਹੈ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਹੈ, ਅਤੇ 8 ਫਰਵਰੀ, 1934 ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਨੋਟਿਸ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ।"

1948 ਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਾਰਾ 34 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਸਨ:-

"ਜੇਕਰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਈ ਹੈ, ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ....." ਅਤੇ 1948 ਦੀ ਸੋਧ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਹਨ:-

"ਜੇਕਰ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਕੋਲ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ....."।

"ਡਿਸਕਵਰਜ਼" ਅਤੇ "ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ" ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਰੈਕਸ ਬਨਾਮ ਕੋਨਸਿੰਗਟਨ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵਿੱਚ "ਡਿਸਕਵਰ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸਰਵੇਅਰ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਪ੍ਰਤੀ ਬ੍ਰੇ, ਜੇ., "ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਜੋ ਉਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤੋਂ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ", ਪ੍ਰਤੀ ਐਵਰੀ, ਜੇ., "ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ", ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀ ਲੁਸ਼, ਜੇ., "ਲੱਭਦਾ ਹੈ" ਜਾਂ "ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ।" ਨੱਕੁਡਾ ਅਲੀ ਬਨਾਮ ਜੈਰਤਨੇ ਵਿੱਚ ਸੀਲੇਨ ਦੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕਾਉਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ "ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਹਨ" ਅਤੇ ਪੰਨਾ 77 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ:-

"ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਕੋਈ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਵਾਜਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੰਟਰੋਲਰ..... ਲਾਇਸੈਂਸ ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਉਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਹਨ ਜੋ ਉਸਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹੈ।"

ਪੰਨਾ 78 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਿਹਾ:-

"ਇਹ ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਟਰੋਲਰ ਕੋਲ ਨਿਯਮ 62 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ: ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਹਨ, ਕਿ ਧਾਰਕ ਇਸਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਯੋਗ ਹੈ।"

Raleigh Investment Companys ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕੀਤੇ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੈਸੇ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਾਅਵਾ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਯੋਗ ਆਮਦਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਗਣਨਾ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਐਕਟ ਦੇ ਇੱਕ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਭਾਰਤੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਅਲਟਰਾ ਵਾਈਰਸ ਸੀ। ਲਾਰਡ ਉਥਵੱਟ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਨੇ ਕਿਹਾ: -

"ਸੈਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਲਾਂਕਣ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਈ ਅਲਟਰਾ ਵਾਈਰਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਨਾਲ ਮਾਰਚ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਿਕਲਪਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਮਿਲੇਗੀ। ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਅਤੇ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਸੈਕਸ਼ਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਆਮ ਸਿਵਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਲਟਰਾਵਾਈਰਸ ਦੇ ਇੱਕ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ

ਸਵਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹਿੱਸਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਨੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਸੀ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆ ਗਿਆ। ਮਿਤੀ, ਕੀ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਅਲਟਰਾਵਾਇਰ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸੈਕਸ਼ਨ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਿਸਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ - ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵੇਰਵੇ ਬੇਤੁਕੇ ਹਨ - ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵੇਰਵੇ ਬੇਤੁਕੇ ਹਨ - ਮੁਲਾਂਕਣ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਰਾਏ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕੇਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਉਸਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਰੈਫਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (ਦੇਖੋ ਸੈਕਸ਼ਨ 30 ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਲਈ ਸਕੱਤਰ ਬਨਾਮ ਮੇਯੱਪਾ ਚੇਤਿਆਰ)। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੇ ਕਿ ਇੱਕ ਕੇਸ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟੈਕਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮੀਖਿਆ ਅਧੀਨ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਸੈਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 67 ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

"ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਇਹ ਦੇਖਣਗੇ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਇੱਕ ਖਾਸ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੁਆਰਾ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਲਈ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਅਜਿਹੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ। ਐਕਟ (ਸੈਕਸ਼ਨ 45) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਦੇ ਉਸ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੰਗੀ ਗਈ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਮੁਲਾਂਕਣ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਬੰਧ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਸੋਧਣ ਲਈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ।"

ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਅਗਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ਼ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ, ਪੰਜਾਬ ਬਨਾਮ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਟਰੱਸਟ, ਲਾਹੌਰ, ਫੈਸਲਾ ਲਾਰਡ ਸਾਈਮੰਡਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਪੰਨਾ 315 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ:-

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ, ਐਕਟ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਹੁਣ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਦੁਹਰਾਉਣਗੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਜਬੀਅਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਕਿ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ, ਜੋ ਆਖਿਰਕਾਰ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਵੈਧ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਛੋਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਅਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੇਂਸਲ

ਵਿੱਚ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੂੰ, ਫਿਰ, ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇੱਕ ਬੇਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ।"

ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਪੰਨਾ 316 'ਤੇ ਕਿਹਾ:-

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕੋਡ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਟੈਕਸਦਾਤਾ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਉਪਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੰਗਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਜਮਾਂਦਰੂ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਗਲਤ-ਪ੍ਰਭਾਸ਼ਿਤ, ਇਕੁਇਟੀ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਜ਼ਮੀਰ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸਦਾਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਪਾਅ, ਭਾਵੇਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਰਿਫੰਡ ਲਈ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੱਭੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਧਾਰਾ 67 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਕਿ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਸੋਧਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਪਾਅ ਅਤੇ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰਾਏ ਬ੍ਰਿਜ ਰਾਜ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਕੇ.ਐਸ. ਸ਼ਾਅ ਐਂਡ ਬ੍ਰਦਰਜ਼, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਮੁੜ ਆਮਦਨ ਕਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰੈਗੂਲਰ ਬਨਾਮ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ, ਅਤੇ ਆਸਟਰੇਲੀਆ ਦੇ ਕੋਲੋਨੀਅਲ ਬੈਂਕ ਬਨਾਮ ਵਿਲਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। 1947 ਦੇ ਬਿਹਾਰ ਬਿਲਡਿੰਗਜ਼ (ਲੀਜ਼, ਕਿਰਾਏ ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ) ਨਿਯੰਤਰਣ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਝੂਠ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸਮੇਤ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ 'ਤੇ ਕਿ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਗਲਤ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰੈਗੂਲਰ ਬਨਾਮ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਈਸ਼ਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮ।

ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਈ ਇੱਕਮਾਤਰ ਉਪਾਅ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਚੋਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਦਖਲ ਦੇ ਕੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਹੈ, ਬੇਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ

ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦਾ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਉਸ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮਦਨ -ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਸਲ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 34 ਲਾਗੂ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਅੰਤਿਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਕੇਸ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਮਿਸਟਰ ਮਿੱਤਰਾ ਨੇ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਕਲਕੱਤਾ ਡਿਸਕਾਊਂਟ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ XLVIII ਦੁਆਰਾ ਸੇਧੇ ਗਏ ਸੈਕਸ਼ਨ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। 1948 ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਬਿਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਉਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਿਨ ਯੇਨ ਬਨਾਮ ਸੈਕਟਰੀ ਆਫ਼ ਸਟੇਟ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪੰਨਾ 269 'ਤੇ ਪੈਨਕਰਿਜ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

"ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਕੋਈ ਫਰਜ਼ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਈ ਦੇਣਦਾਰੀ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਜਾਂ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਉਪਾਅ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਾਅ।"

ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਲਾਰਡ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਈਸ਼ਰ, ਐਮ.ਆਰ., ਐਸੇਕਸ ਅਤੇ ਕਲਾਰਕ ਦੀ ਰਾਈ ਬਨਾਮ ਕਾਉਂਟੀ ਕੋਰਟ ਦੇ ਜੱਜ, ਜਿੱਥੇ ਰੋਲਸ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਮਾਸਟਰ ਨੇ ਪੰਨਾ 707 'ਤੇ ਕਿਹਾ:-

"ਇਸ ਲਈ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਆਮ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਉਪਾਅ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਪਾਅ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ."

ਮੈਂ ਹੁਣ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਵਾਂਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਲੂਮਸਬਰੀਜ਼ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਰ ਜੇਹਨ ਸਾਈਮਨ, ਅਟਾਰਨੀ-ਜਨਰਲ, ਜੋ ਉਥੇ ਇਨਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ:-

"ਇਹ ਕਿ ਵਧੀਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਜਨਰਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਿਮ ਹੈ, ਕੇਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ."

ਲਾਰਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਰੀਡਿੰਗ ਨੇ ਪੰਨਾ 786 'ਤੇ ਕਿਹਾ:-

"ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਲਰਕਨਵੈਲ ਲਈ ਰੈਕਸ ਬਨਾਮ ਟੈਕਸਾਂ ਦੇ ਜਨਰਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦਾ ਉਪਾਅ ਅਪੀਲ ਦੁਆਰਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਮਨਾਹੀ ਦੁਆਰਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਬਿਨੈਕਾਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਸੀ। ਉਥੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਗਲਤ ਖੋਜ ਦੁਆਰਾ ਡਿਊਟੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮਨਾਹੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਅਪੀਲ ਕੋਰਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਪਾਅ ਅਪੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਪਾਰੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਪਾਰ ਦੇ ਪੂਰੇ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਦੇ

ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸੀ. ਪੂਰਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਵਪਾਰ ਦੀ ਅਸਲ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ (ਪ੍ਰਤੀ ਸਟਰਲਿੰਗ, ਐਲਜੇ, (1901) 2 KB ਤੇ p. 895)।

ਇਹ ਵੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਸਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਮਨਾਹੀ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਹਾਊਸ ਆਫ ਲਾਰਡਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਕੇਸ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਪਾਅ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦੁਆਰਾ ਹੈ।

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਾਊਨ ਦੇ ਵਿਵਾਦ ਸਹੀ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ”

ਐਵਰੀ, ਜੇ. ਨੇ ਪੰਨਾ 790 'ਤੇ ਕਿਹਾ:-

"...ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਧਾਰਾ 52 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਬਿਲਕੁੱਲ ਚਾਰਜਯੋਗ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜਨਰਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੁਆਰਾ ਦੁਖੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਉਪਾਅ ਹੈ। "

ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ (ਐਵਰੀ, ਜੇ.) ਨੇ ਫਿਰ ਐਲਨ ਬਨਾਮ ਸ਼ਾਰਪ ਵਿਚ ਪਾਰਕ, ਬੀ. ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਐਲਨ ਬਨਾਮ ਸ਼ਾਰਪ ਵਿਚ, ਰੇਫਲ, ਬੀ. ਨੇ 154 ਈ.ਆਰ. ਦੇ ਪੰਨਾ 535 'ਤੇ ਕਿਹਾ:-

"ਪਰ ਪਰੀ ਮੈਟੀਰੀਆ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਮਤਲਬ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿਚਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ।"

ਬੇਸੈਂਟ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਵਿੱਚ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਰਿੱਟ ਪ੍ਰੈਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਕੇਸ ਹੈ। ਪੰਨਾ 160 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ: -

"22. ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ਬਤ ਦੀ ਹਰ ਘੋਸ਼ਣਾ, ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਬੂਤ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਦਾਲਤ, ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਖਾਸਤ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਜਾਂ ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਲਈ ਜਾਂ ਨੇਕ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।"

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 67 ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਪ੍ਰੈਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 67 ਜਿੰਨੀ ਵਿਆਪਕ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਇਕ ਸਮਾਨ ਨਿਯਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਰੈਲੇ ਇਨਵੈਸਟਮੈਂਟ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਗਵਰਨਰ ਜਨਰਲ ਇਨ ਕਾਉਂਸਿਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਕਿਹਾ:-

"ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੁਲਾਂਕਣ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।"

ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਦੇਖਿਆ:-

"ਇਹ ਉਹ ਐਕਟ ਹੈ ਜੋ ਉਪਾਅ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕੇਂਸਲ ਬਨਾਮ ਮਯੱਪਾ ਚੇਟਿਯਾਰ ਵਿਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੈਕਟਰੀ ਆਫ਼ ਸਟੇਟ ਵਿਚ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਵੀ ਸੁਲਤਾਨ ਅਲੀ ਬਨਾਮ ਨੂਰ ਹੁਸੈਨ ਵਿਚ ਲਿਆ ਸੀ।

ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਦੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ "ਇਕੱਲੇ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੁਆਰਾ" ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੁੱਲ ਮੁਲਾਂਕਣਯੋਗ ਆਮਦਨ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੁਲਾਂਕਣ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਇਸ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ. ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਜਾਂ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀ ਰਿੱਟ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ, ਇਸ ਲਈ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਉਸਨੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 31 ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3)(ਏ) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

"(3) ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, -

(a) ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰੇ, ਘਟਾਓ, ਵਧਾਓ ਜਾਂ ਸਾਲਾਨਾ ਕਰੇ।"

ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਰੈਕਸ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਸਪੈਸ਼ਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਮਦਨ ਕਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਈ ਜਾ ਸਕਦੀ। , ਕਿਉਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਅਪੀਲ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਸਲ ਮੁਲਾਂਕਣ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1918 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ, ਜੋ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਨਿੱਜੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ ਬਨਾਮ ਨਵਾਬ ਸ਼ਾਅ ਨਵਾਜ਼ ਖਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਅਪੀਲ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਸਵੈ-ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਲਾਰਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਰੇਕਸ ਬਨਾਮ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਆਫ਼ ਟੈਕਸਜ਼ ਫਾਰ ਪੈਰਿਸ਼ ਆਫ਼ ਕਿੰਗਜ਼ਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ

ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਧਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਪੀਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਮਿੱਤਰਾ ਨੇ ਕੁਝ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਬਨਾਮ ਸਟੀਲ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਵਰਬਿੰਗਟਨ ਬਨਾਮ ਜੇਫਰੀਜ਼, ਦ ਕਿੰਗ ਬਨਾਮ ਨੋਰਥ, ਜਿੱਥੇ ਸਕ੍ਰਟਨ ਅਤੇ ਐਟਕਿਨ, ਐਲ.ਜੇ.ਜੇ. ਨੇ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਰੈਕਸ ਬਨਾਮ ਪੋਸਟਮਾਸਟਰ-ਜਨਰਲ। ਉਸਨੇ ਰਸ਼ੀਦ ਅਹਿਮਦ ਬਨਾਮ ਮਿਉਂਸਪਲ ਬੋਰਡ, ਕੈਰਾਨਾ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਯੂਪੀ ਮਿਉਂਸਪੈਲਟੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 318 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਉਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 32 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਵਾਂਚੂ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਕਲੈਕਟਰ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਲੰਬਿਤ ਸੀ, ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਮਨਾਹੀ ਦੀਆਂ ਰਿੱਟਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਢੁਕਵਾਂ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਹੋਵੇ, ਆਮਦਨ ਕਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਉੱਤੇ ਰੋਕ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਖੋਜ ਦੇਣੀ ਪਵੇਗੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁੜ-ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫਰਕ ਉੱਥੇ ਹੈ ਅਤੇ ਰੈਲੇ ਇਨਵੈਸਟਮੈਂਟ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਕੇਸ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਟਰੱਸਟ ਕੇਸ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕੇਸਾਂ, ਬਲੂਮਜ਼ਬਰੀ ਕੇਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਪਾਅ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਕਿੰਗਸੈਂਡ ਦੇ ਪੈਰਿਸ਼ ਲਈ ਰੈਕਸ ਬਨਾਮ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਆਫ ਟੈਕਸਜ਼ ਵਿੱਚ, ਲਾਰਡ ਚੀਫ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਲਈ ਇੱਕ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਤੇ ਮਨਾਹੀ ਲਈ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਉਪਾਅ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ।

ਮਿਸਟਰ ਮਿੱਤਰਾ ਨੇ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਲਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਇਹ ਵਿੱਤ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ ਲਈ ਲਗਾਏ ਗਏ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਤੇ ਪੀਥਾਪੁਰਮ ਦੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ,

ਮਦਰਾਸ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਬੰਬਈ ਬਨਾਮ ਡੀ.ਐੱਨ. ਮਹਿਤਾ, ਅਤੇ ਮਿਸ਼ਰੀਮਲ ਗੁਲਾਬਚੰਦ 'ਤੇ। ਇਹਨਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਫਿਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1948 ਦੇ ਐਕਟ XLVIII ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ 1948 ਦੀ ਸੇਧ ਦਾ ਕੋਈ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਜੇਸਫ਼ ਸੁਚੇ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ, ਦ ਮਿਡਲੈਂਡ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਐਨੀ ਪਾਈ, ਲੇਰੀ ਬਨਾਮ ਰੇਨਾਡ, ਇਨ ਰੀ ਨਾਰਮਨ ਐਕਸਪਾਰਟ ਬੋਰਡ ਆਫ਼ ਟਰੇਡ, ਬੋਰਕੇ ਬਨਾਮ ਨੱਟ, ਇਨ ਰੀ ਐਥਲਮਨੀ, ਅਤੇ ਇੰਗਲ ਬਨਾਮ ਫਰੈਂਡ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਧਾਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਬੰਗਾਲ ਬਨਾਮ ਮਹਾਲੀਰਾਮ ਰਾਮਜੀਦਾਸ, ਐਬੋਟ ਬਨਾਮ ਭੂਮੀ ਮੰਤਰੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪੰਨਾ 195 'ਤੇ ਡੀਡਸ ਐਂਡ ਸਟੈਚੂਟਸ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਓਜਰਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਵਿਦਵਾਨ ਲੇਖਕ ਨੇ ਕਿਹਾ:-

"ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਅਰਥਾਤ, ਟੈਕਸ ਚੋਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਨੂੰਨ, ਜੋ ਕਿ ਪਿਛਾਖੜੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਾਰਨਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੈ, ਲਾਰਡ ਹਾਵਰਡ ਡੀ ਵਾਲਡਨ ਬਨਾਮ ਇਨਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਗ੍ਰੀਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਪੀਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਤੱਥ ਹਨ। ਕਿ ਧਾਰਾ (ਵਿੱਤੀ ਐਕਟ, 1936 ਦੀ ਧਾਰਾ 18) ਦਾ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਾਡੇ ਲਈ ਪਿਛਾਖੜੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਦਮ ਹੈ ਜੋ ਸਖ਼ਤੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਮੁਕਾਬਲੇ ਦਾ।"

ਸ੍ਰੀ ਸੀਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 35(1) ਪਰੋਵੀਸੋ (2) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਪਿਛਾਖੜੀ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਮਿੱਤਰਾ ਨੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ 1942-43 ਤੋਂ 1944-45 ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨੇਟਿਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਨ ਜੋ ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੱਸੇ ਹਨ, ਭਾਵ, ਨੇਟਿਸਾਂ ਦੀ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਨੇਟਿਸਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਆਮਦਨ-ਕਰ ਤੋਂ ਬਚਣਾ, ਜੋ ਕੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਫਰਮਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਡੋਮੀਨੀਅਨ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕੀ। ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੋ ਇਸਦਾ ਆਪਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਖੁਦ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਹ ਅਤੇ ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਪੀਥਾਪੁਰਮ ਦੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਸੈਕਸ਼ਨ 34 ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ "ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ" ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਰੈਲੇ ਇਨਵੈਸਟਮੈਂਟ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਇਨ ਕਾਉਂਸਿਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੀ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

"ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਬੱਦਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਅਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੁਲਾਂਕਣ, ਜੇਕਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਲਟਰਾਵਾਇਰਸ ਹੋਣ ਦੇ ਕਿਸੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਘਾਟ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ

ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਧੀਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੌਰਾਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਵੀ ਪੰਨਾ 63 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ:-

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਲਈ ਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਰਥ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਦਾ ਸਹੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਵਾਕੰਸ਼, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਮੂਲ ਲੱਭਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਐਕਟ ਦੇ ਇੱਕ ਅਲਟਰਾ ਵਿਚਾਰ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਕੰਸ਼ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ, ਉਸ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ, ਪਰੀਖਿਆ ਹੈ।"

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਪੰਨਾ 64 'ਤੇ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਹਾ:-

"ਜੇਕਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਹੋਣ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਹੈ। ਜੇਕਰ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਗਲਤ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦੀਵਾਨੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦਾ ਨਤੀਜਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਨਿਰਭਰ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ 'ਤੇ, ਪਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਮਨਮੋਹਕ ਢੰਗ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਅਯੋਗ ਹੈ।"

ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 34 ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਕੋਲ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਬਚ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ, ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਤੱਥਾਂ ਬਾਰੇ ਗਲਤ ਨਜ਼ਰੀਆ ਅਪਣਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਉਸ 'ਤੇ ਟੈਕਸਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਸਮੇਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਧਾਨਕ ਫਰਜ਼ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇ ਕੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬੇਈਮਾਨ ਅਤੇ ਡਿਫਾਲਟਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਸੰਕੋਚ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਨਾਗਰਿਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਭੌਤਿਕ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨਾਗਰਿਕ ਦੇ ਨੈਤਿਕਤਾ ਉਸ ਨਿਵਾਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਪਦੰਡ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਹੈ।

ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ:-

(1) ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਨੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹਨ;

(2) ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ;

(3) ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਹੱਦ;

(4) ਇਹ ਉਹ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕੱਲੀ ਜੋ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ;

(5) ਇਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨਾ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦਾ ਵਿਧਾਨਿਕ ਕਰਤੱਵ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਐਕਟ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ (6) ਕੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਮੁਢਲੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਅੜਚਨ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਜਾਂ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਨਿਆਂਕਾਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਅਤਿ ਵਿਚਾਰ ਜਾਂ ਸੰਭਾਵੀ ਸੰਸ਼ੋਧਨ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਤਰੁੱਟੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ 'ਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਾਏ ਦੇ ਅਧੀਨ।

ਹੁਣ 1945-46, 1946-47 ਅਤੇ 1947-48 ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਇਹ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਫਰਮ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਗਠਨ 27 ਮਈ, 1947 ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਡੀਡ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਭਾਈਵਾਲੀ ਦੇ ਨਵੇਂ ਡੀਡ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਹਨ ਜੋ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਜਾਂ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇਣ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਅਸਲੀ ਫਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਹੋਈ ਹੋਵੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਰਾਏ ਗਲਤ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਮੁੜ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਮਿੱਤਰਾ ਦਾ ਅਗਲਾ ਪੱਖ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਦੂਜਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਾਲਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਸ

ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋਂਦ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਕੀ ਸੰਯੁਕਤ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਦੋ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਅੱਠ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਫਰਮ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ? ਦਾ ਗਠਨ. ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਰੈਲੇ ਇਨਵੈਸਟਮੈਂਟ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੇਂਸਲ ਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ। ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਲਾਗਤ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਰੁਪਏ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। 1000

ਕੁਝ ਵੀ ਜੇ ਮੈਂ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਜਾਂ ਆਮਦਨ ਕਰ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। 3,92,000 ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਹੈ।

ਸੇਨੀ, ਜੇ. - ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਉਚਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾੜੇ ਨੂੰ ਭਰਨ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਾਅ ਜਾਂ ਕੋਈ ਢੁਕਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਾਅ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪੂਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਹਨ। ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਠਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਈਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ: ਐਲਵਰਟਨ ਕੇਸ ਦੇਖੋ।

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਵਿਵੇਕ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਅਤੇ 46 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋਲ ਹੈ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਬਾਰੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ: ਜੂਲੀਅਸ ਬਨਾਮ ਆਕਸਫੋਰਡ ਦਾ ਬਿਸ਼ਪ ਦੇਖੋ।

ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ | ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ |